

בס"ד רבנו של עולם אב הרחמים, יהי רצון שזכות רשב"י תעמוד לנו, ותגאלנו ברחמים רבים, אמן.

פרשת השבוע: בחקתי "כדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק" **כניסת השבת: 19:02**

ערש"ק טז' אייר תשע"ד (16.5.14) © **יציאת השבת: 20:15** ר"ת 20:57

הפטרה: "ה' עזי" (לקבלת העלון בדוא"ל שלח הודעה ל moshe45@bezeqint.net) (הזמנים לפי חיפה)

"בני ציון"

"ופדויי ה' ישבון ובאו ציון ברנה ושמחת עולם על ראשם"

על הכתוב "נעשה ונשמע" שנינו בגמרא (שבת פח'): "דרש רבי סימאי: בשעה שהקדימו ישראל נעשה לנשמע באו ששים ריבוא של מלאכי השרת, (ו) לכל אחד ואחד מישראל קשרו לו שני פתרים, אחד כנגד נעשה ואחד כנגד נשמע. וכיון שחטאו ישראל (בעגל) ירדו מאה ועשרים ריבוא מלאכי תבלה ופרקום, שנאמר (שמות לג' ו'): 'ויתנצלו בני ישראל את עדים מהר חורב'... אמר רבי יוחנן: ופלן זכה משה ונטלן... אמר ריש לקיש: עתיד הקדוש-ברוך-הוא להתזירן לנו, שנאמר: 'ופדויי ה' ישבון ובאו ציון ברנה ושמחת עולם על ראשם'".

נמצאנו למדים מדברי הגמרא, שלאחר חטא העגל אבדו בני ישראל את שני הפתרים שנתנו להם כאשר אמרו "נעשה ונשמע". ואולם, משה רבנו, עליו השלום, זכה לכתרים אלו, כמו שמבאר התוספות (שם) "שני פתרים של הוד היו, לפיכך כשנטלם משה - קרן עור פניו", כפי שכתוב בתורה (שמות לד' כט): "וירא אהרן וכל בני ישראל את משה והנה קרן עור פניו וייראו מגשת אליו".

והנה, אין ספק כי שני פתרים אלו של הוד, שנטלו מישראל ונתנו למשה רבנו, הם **אור גדול** ומזהיר של סודות התורה, שנטלו מישראל לאחר שחטאו בעגל. ואולם, בגאולה הקרובה, לעתיד לבוא, יחזירם הקב"ה לישראל, וזהו שאמר ריש לקיש: "עתיד הקדוש-ברוך-הוא להתזירן לנו, שנאמר: 'ופדויי ה' ישבון ובאו ציון ברנה ושמחת עולם על ראשם'". "שמחת עולם על ראשם" - אלו אותם שני הפתרים של הוד שקשרו מלאכי השרת על ראשם של ישראל, כאשר אמרו "נעשה ונשמע". ועל-כך התנבא הנביא ישעיה (נא, ד'): "כי תורה מאתי תצא". ודרשו חז"ל במדרש (ויקרא רבה יג, ג'): "אמר הקב"ה: תורה חדשה מאתי תצא". דהינו, את אותם הפתרים של הוד/סודות התורה שאבדו ישראל בחטא העגל, עתיד הקב"ה להתזיר לישראל לעתיד לבוא.

והנה, מבואר בליקוטי ש"ס לרבנו האריז"ל, ש-**רשב"י** (רבי שמעון בר יוחאי) הוא ניצוץ מנשמתו של משה רבנו, עליו השלום, וכפי דברי האריז"ל: "דע כי הרשב"י, עליו השלום, היה ניצוץ ממשה רבנו, עליו השלום. וכמו שמשה ברח מפני חרב פרעה, והשיג (את) שלימותו שם במדבר - כך רשב"י ברח מפני הקיסר, והשיג (את) שלימותו שם במערה המדברה בלוד".

וצריכים אנו לדעת, כי התנא הדגול **רשב"י**, שגלה בעולם את תורת הסוד, זכה להשיג את שני הפתרים של הוד שנטלו מישראל ונתנו למשה רבנו. ומאחר ובזמן משה רבנו (בגלל חטא העגל) לא נתנה למשה הרשות לגלות בעולם את תורת הסוד (כתרי ההוד), הנה, בזכותו של **רשב"י**, שהיה כאמור ניצוץ משה, נתנה לו (=רשב"י) הרשות בתקופתו לגלות סודות אלו, כמבואר בתיקוני זוהר, שאליהו הנביא זכור לטוב אמר לרשב"י (הקדמה יז): "קום רבי שמעון ויתחדשון מלין על ידך. דהא רשותא אית לך לגלאה רזין טמירין על ידך מה דלא אתיהיב רשו לגלאה לשום בר נש עד כעון" (=קום רבי שמעון ויתחדשו דברי תורה על-ידך. שהרי, רשות נתנה לגלות על-ידך סודות גנוזים, מה שלא נתנה רשות לגלות לשום אדם עד עתה).

וכן מובא בזוהר הקדוש (שמות ט'): "(אמר רשב"י): השתא אית לי לגלאה מה דלא אתיהיב רשו לבר נש אחרא לגלות" (=עתה יש לי רשות לגלות מה שלא נתנה רשות לאדם אחר לגלות).

הנה כי כן, יאיר לנו להבין מה שאמר רשב"י על עצמו (זוהר שם): "מעיד אני עלי שמים וארץ שבצליונים, שהנני רואה כעת מה שלא ראה אדם מיום שעלה משה שנית להר סיני... ועוד, שאני יודע שפני מאירים, ומשה לא ידע ולא הסתפל, וזהו שאמר הכתוב 'ומשה לא ידע כי קרן עור פניו'".

וכונתו של רשב"י, ניצוץ משה, היא, שהוא זכה להשיג את האורות הגדולים של שני הפתרים של הוד, שקבל משה רבנו מהמלאכים כשעלה להר סיני, וכאמור מפתרים אלו קרנו פניו של משה רבנו. ואולם, "ומשה לא ידע כי קרן עור פניו" - דהינו, לא היתה לו רשות לגלות סודות אלו. ואילו רשב"י ידע שקרן עור פניו, כלומר

שזכה הוא לגלות, מה שלמשה רבנו לא היתה רשות לגלות. (על פי "אורה של תורה" להרה"ק פינחס פרידמן)

ל"ג בעומר, יומא דהילולא של רשב"י, הוא יום "הוד שבהוד"

ידוע מה שאמרו חז"ל, והוא יסוד גדול וחשוב בעבודת ה', שצריך כל אחד ואחד לעבוד את ה' בשבע המידות: **חסד**, **הגבורה**, **תפארת**, **נצח**, **הוד**, **יסוד**, **מלכות**. וצריך כל איש ישראל לתקן ולקדש מידות אלו (דהיננו, לעשות **חסד** עם הזולת, לא להתנהג עם הסובבים אותו במידת **הגבורה/דין** וכו').

ולכן, ימי ספירת העומר, שבהם אנו סופרים שבועה שבועות, הם פנגד שבע המידות שהבאנו, כדי להגיע לחג השבועות (זמן מתן תורתנו) ולקבל את התורה, כשאנו מתוקנים ומזופכים בשבע המידות הנ"ל.

על פן בכל שבוע יש לתקן מידה אחת – בשבוע הראשון של ימי ספירת העומר יש לתקן את מידת **החסד**, בשבוע השני את מידת **הגבורה**, וכן הלאה. והנה, מאחר ובכל שבוע יש כאמור לתקן מידה אחת, ובכל שבוע יש לנו שבועה ימים, לכן כל מידה מתחלקת לעוד שבוע מידות. לדוגמא, בשבוע הראשון, שהוא שבוע של מידת **החסד**, היום הראשון לספירה הוא **חסד שבחסד**, והיום השני לספירה הוא **גבורה שבחסד**, היום השלישי הוא **תפארת שבחסד**, וכן הלאה (ראה טבלה). וכאשר נתבונן ביום **ל"ג** בעומר, נראה שהמידה של יום זה היא: **הוד שבהוד**, כדי לרמוז לנו על שני הפתרים של **הוד** שזכה בהם רשב"י שהם כאמור **סודות** התורה הקדושה.

חסד	גבורה	תפארת	נצח	הוד
חסד שבחסד א' לעומר	חסד בגבורה ה'	חסד בתפארת טו'	חסד שבנצח כב'	חסד שבהוד כט'
גבורה שבחסד ב' "	גבורה בגבורה ט'	גבורה בתפארת טז'	גבורה שבנצח כג'	גבורה שבהוד ל'
תפארת שבחסד ג'	תפארת בגבורה י'	תפארת בתפארת יז'	תפארת שבנצח כד'	תפארת שבהוד לא'
נצח שבחסד ד'	נצח בגבורה יא'	נצח בתפארת יח'	נצח שבנצח כה'	נצח שבהוד לב'
הוד שבחסד ה'	הוד בגבורה יב'	הוד בתפארת יט'	הוד שבנצח כו'	הוד שבהוד ל"ג
יסוד שבחסד ו'	יסוד בגבורה יג'	יסוד בתפארת כ'	יסוד שבנצח כז'	יסוד שבהוד לד'
מלכות שבחסד ז'	מלכות בגבורה יד'	מלכות בתפארת כא'	מלכות שבנצח כח'	מלכות שבהוד לה'

"ואמרתם פה לחי, רבי שמעון בר יוחאי"

מסופר על הצדיק הקדוש, רבי אלעזר אזכרי, הלא הוא "בעל התרדמים", שהיה מגדולי עולם, וחי בתקופת האר"י הקדוש, והיה משמש בבית המדרש המרכזי שבצפת. איש לא ידע את עצם קדושתו, והכל החזיקוהו לאדם פשוט ותמים.

פעם אחת ב-ל"ג בעומר, בהילולת הרשב"י במירון, רקדו האר"י וחבורתו לכבוד התנא הקדוש. והנה, פתאום הופיע שם זקן אחד, שהיה בעל צורה ובעל קומה יותר מפל העם, והיה לבוש בגדים לבנים. הזקן רקד לבדו שם בשמחה עצומה עם חברת החוגגים. והנה, בתוך הריקודים והמחולות, קפץ לפתע האר"י הקדוש, ואחו בידו של אותו זקן, ורקדו שניהם יחד זמן רב באש להבה. לאחר זמן מה עצר הזקן האלמוני את ריקודו, נגש אל השמש רבי אלעזר אזכרי, וצרפו אל הריקוד הפלאי. וככה רקדו שלושתם במשך שעה ארוכה ובהתלהבות רבה. בתום הריקודים, הרהיבו תלמידי האר"י לגשת אל רבם, ושאלו אותו: "אל יחר לאדוני אם נשאל לפשר מעשיו בתגיגת ל"ג בעומר. שכן, ראינו כי כבודו רקד עם זקן, וגם עם השמש. ואמנם, אותו זקן, הוד והדר היה לו, ובנדאי רבנו מכירו, שהוא גדול בתורה. אולם, השמש רבי אלעזר, חושבים אנו כי אין זה לכבוד התורה שרבנו ירקוד עמו בחיבה שכזאת". חיך אליהם האר"י, ואמר: "אדרבא, אמרו לי אתם מה יכולתי לעשות אם התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי, בכבודו ובעצמו, הזמין את השמש לרקוד עמו, פלום אני הצעיר יכול לסרב?" ומאז, נתפרסם שמו של השמש רבי אלעזר אזכרי, שנודע לימים כ"בעל התרדמים", שקדושתו, צדקתו ומדרגתו לא נודעו עד לאותו ריקוד נפלא שרקדו ב-ל"ג בעומר הוא והאר"י הקדוש עם התנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי.

נא לשמור על קדושת הגיליון!

שבת שלום לכל בית ישראל!

בס"ד רבנו של עולם אב הרחמים, יהי רצון שזכות רשבי תעמוד לנו, ותגאלנו ברחמים רבים, אמן.

פרשת השבוע: בחקתי "כדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק" **כניסת השבת: 19:02**

ערש"ק טז' אייר תשע"ד (16.5.14) © **יציאת השבת: 20:15** ר"ת 20:57

הפטרה: "ה' עזי" (לקבלת העלון בדוא"ל שלח הודעה ל moshe45@bezeqint.net) (הזמנים לפי חיפה)

"בני ציון"

"וזכרתי את בריתי יעקוב ואף את בריתי יצחק ואף את בריתי אברהם אזכר והארץ אזכר" (*)

על הכתוב (ויקרא כו, מב), "וזכרתי את בריתי יעקוב", מפרש רש"י, שכדי להבטיח לבניו את הגאולה העתידה, לקח יעקב אבינו את האות ו' מאליהו הנביא כערבון, עד שיבשר את הגאולה לישראל. וכפי דברי רש"י (בתוספת ביאור): בחמשה מקומות נכתב **יעקוב** מלא, עם ו', ובחמשה מקומות כתוב אליהו חסר, בלי ו' (=אליהו). וזאת, כדי לרמוז לנו, שיעקב אבינו לקח ערבון – את האות ו' מאליהו – עד שיבוא אליהו ויבשר את גאולת בניו של יעקב.

הנה, מבואר מדברי רש"י הקדוש, שיעקב אבינו נטל משכונ/ערבון מאליהו – את האות ו'. ולכן נקרא אליהו בחמשה מקומות בשם "אליה", ואילו יעקב נקרא בחמשה מקומות בשם **יעקוב**. כל זאת, כדי להבטיח שאליהו הנביא יבוא ויבשר לישראל, לעתיד לבוא, על הגאולה האחרונה.

וזהו שאמר יעקב אבינו לעשו הרשע (בראשית לג, יד): "יעבר נא אדני לפני עבדו... עד אשר אבא אל אדני שעירה". הנה, "אבא אל אדני שעירה", סופי תיבות אליה, לרמוז על המשכון של האות ו' שנטל יעקב מאליהו, כדי להבטיח שאליהו הנביא יבוא לבשר על הגאולה העתידה, מגלות אדום (=הוא עשו).

בספר "גור אריה" למהר"ל מפראג, מבואר, שהקב"ה לא ברא את אליהו הנביא – אלא רק כדי שיביא את הגאולה לישראל. על-כן, כל זמן שאליהו אינו גואל את ישראל, אין שמו מלא (= "אליהו"), אלא חסר (= "אליה"). וכפי דבריו הקדושים: "וטעם המדרש הזה, רמז לך כי אליה לא נברא, (אלא) רק (כדי) שיגאל את ישראל, ולדבר זה עומד (=מחפה). ומפיון שהוא עומד לזה, ולא היה זה עדין, לפיכך נטל אות מאותיות שמו של אליהו לערבון אצל יעקב. כלומר 'אליה', (ש)אין שמו שלם, מפני שכל עצמו עומד לגאול את ישראל, בני יעקב. לכן אות משמו נמצא אצל יעקוב, לפי שהוא משלים את שם 'אליה', כשיגאל את בניו. וכל זמן שזה (=הגאולה) לא נעשה – שמו חסר... וכשיהיו (ישראל) נגאלים, אז יהא שמו של אליהו שלם, שלא נברא 'אליה', (אלא) רק לגאול את בני יעקב."

בענין זה מצינו רמז נאה בדברי "בעל הטורים" (פינחס), על הפסוק שנאמר בפרשת "פינחס": "לכן אמר הנני נתן לו את בריתי שלום". הנה, ידוע שבמלה "שלום" נמסר במסורה, שה-ו' של "שלום" היא קטיעא (=חצויה לשנים). וכפי דבריו הקדושים של "בעל הטורים": "ו' קטיעא, כי פינחס הוא אליהו. וכן 'אליה' כתיב, חסר ו', ויעקוב מלא ו', שנטל (יעקוב) ו' מאליהו למשכון, עד שיבוא עם המשיח, ויגאל את בניו. וזהו יגל יעקב ישמח ישראל' (תהילים יד, ז): 'ישמח', אותיות 'משיח', לרמוז, שישמח (יעקב) לימות המשיח, ויחזיר (את) ה(אות) ו', ויהיה (שם) אליהו שלם. (וזהו 'את בריתי שלום') – 'שלום' בגמטריה 'זהו משיח'."

וראוי להוסיף כאן את מנהג ישראל בליל פסח, שמלבד ארבע הכוסות של יין שחייבים אנו לשתות, מוזגים עוד כוס חמישית של יין, וקוראים לה "כוס של אליהו הנביא". ומקור הדבר ב"חוק יעקב" (או"ח סימן תפ, אות ו'): "נוהגין באלו מדינות למזוג כוס אחד יותר מהמסובין (=מארבע הכוסות), וקורין אותו כוס (של) אליהו הנביא". בפרוש "החתם סופר" על ההגדה כתוב, שהטעם לכוס אליהו הנביא, הוא מפני שכידוע, חז"ל תקנו לנו בליל הסדר, ארבע כוסות יין, כנגד ארבע לשונות של גאולה, הפתובים בפרשת וארא (שמות ו, ו-ח): "והוצאתי... והצלתי... וגאלתי... ולקחתי". אולם, בהמשך הפתוב מובא עוד לשון אחד של גאולה: "והבאתי אתכם אל הארץ", אלא שלשון (=נוסח) זה, "והבאתי", אומר ה"חתם סופר", מדבר על הגאולה העתידה, שאז יבוא אליהו, ותהיה הביאה לארץ ביאה נצחית, ולכן מוזגים כוס חמישית וקוראים לה "כוס של אליהו הנביא". הנה מבואר, שמנהג ישראל למזוג כוס חמישית של יין, "כוס של אליהו הנביא", הוא ללמדנו, שאם הכוס החמישית נשתה כשיבוא אליהו הנביא ויבשר לנו את הגאולה העתידה, שאז יקים הקב"ה את הבטחתו –

”והבאתי אתכם אל הארץ” – ביאה שתהיה **נצחית**, במהרה בימינו, אמן.

ויש להוסיף כאן פרפרת נאה, לפי מה שכתב ה”אמרי נעים” (וארא אות יד), ש”**והבאתי**” הוא בגמטריה **”משיח בן דוד”**. וזאת, כדי לרמוז לנו, שלשון זו של **”והבאתי”**, תתקיים בגאולה השלישית, שאז יבוא משיח בן דוד, ויגאלנו גאולת עולם.

ויש עוד להוסיף. שכן, כאשר שלח הקב”ה את משה רבנו להוציא את בני ישראל ממצרים, סרב משה לקבל עליו את השליחות, ואמר להקב”ה **”שלח נא ביד תשלח”**. ומפרש התנא הקדוש יונתן בן עוזיאל, שמשה התפלל לפני הקב”ה, ואמר (מתורגם): **”אני מבקש רחמים מלפניך ה’, שלח נא שליחותך ביד אליהו, שעומד להשתלח בסוף הימים”**. כלומר, משה רבנו מבקש מהקב”ה שישלח את **אליהו**, לגאול את ישראל ממצרים, כדי שגאולת ישראל ממצרים תהיה גאולת **עולמים** (כפי שכתוב על הגאולה השלמה (מלאכי ג, כג): **”הנה אנכי שלח לכם את אליה הנביא לפני בוא יום ה’ הגדול והנורא”**).

ומעתה יאירו עינינו וישמח לבנו להבין את הטעם שלקח יעקב אבינו דוקא ה’ (=5) פעמים את האות **ו** משמו של **אליהו הנביא**. שכן, יעקב בקש להזכיר ל**אליהו** בכך את התפקיד הקדוש המוטל עליו – להשלים את ה’ (=5) לשונות הגאולה, שכל אחת מהן מתחילה באות **ו**: **”והוצאתי... והצלתי... וגאלתי... ולקחתתי... והבאתי”**. והן אמת, ש**אליהו הנביא** יבשר לנו רק גאולה אחת, הגאולה הנצחית, שהיא כנגד **”והבאתי אתכם אל הארץ”**. אולם, מאחר ועל-ידי הגאולה הנצחית הזאת יושלמו למפרע גם ד’ לשונות הגאולה של מצרים (=”והוצאתי... והצלתי... וגאלתי... ולקחתתי”). לכן, נמצא שעל **אליהו הנביא** מוטל להשלים את כל חמש לשונות הגאולה שהוזכרו. ויש לומר, שמטעם זה מופיעה **חמש פעמים האות ו** בפסוק: **”וזכרתי את בריתי יעקב ואף את בריתי יצחק ואף את בריתי אברהם אזכר והארץ אזכר”** – כדי לרמוז לנו על הערבון (=חמש אותיות ו), שנטל יעקב אבינו מאליהו הנביא, עד שיבוא ויבשר לישראל על גאולתם הנצחית, במהרה בימינו אמן. (על פי “אורה של תורה” להרה”ק פינחס פרידמן) **”ונתתי גשמיכם בעתם”** (*)

על הכתוב, **”ונתתי גשמיכם בעתם”**, אומר ה”כסא רחמים”, שהקב”ה לא מסר את מפתח הגשמים לשום מלאך (רק ל**אליהו הנביא**, באפן זמני, בימי אחאב). והוא יתברך פותח את שערי הגשם רק **”אם בחקתי תלכו”** – דהינו, בזכות התורה הקדושה. וזהו שכתוב: **”ונתתי גשמיכם בעתם”**. **”בעתם”** ראשי תיבות **בזכות תורת משה עבדי**. ולכן אומר לנו הקב”ה: **”זכרו תורת משה עבדי”**. שכן, בזכות תורת משה יבואו הגשמים בעתם. ויש להוסיף, שמשה נקרא בזמן דור המבול **”בשגם”**, כמו שכתוב: **”בשגם הוא בשר והיו ימיו מאה ועשרים שנה”**. והנה, **”בשגם”** גמטריה **משה**, וגם **”בשגם”** אותיות **”בגשם”** – לומר לה, שבזכות תורתו של משה יבוא הגשם. ועתה, בא וראה, הרי הגשם נקרא גם יורה, שאז הוא תחילת הגשם. וגם נקרא מלקוש, שאז הוא סיום הגשם. וראה ששלשת השמות הללו – **גשם**, **יורה** ומלקוש – הם סופי תיבות **”משה”**, לומר לה שהם בזכותו. ויש עוד להוסיף, שפידוע, בזכות אהרן הכהן, שהיה עושה שלום בין איש לאשתו, היו ענני הכבוד. ולכן כתוב: **”אם בחקתי תלכו”** – **”אם”** ראשי תיבות **אהרן משה**. לרמוז, שבזכות אהרן היו ענני הכבוד, ובזכות משה היה יורד הגשם. לומר לה, שכשיש אהבה ושלום בישראל (אותה עשה אהרן), אזי מתקשרים השמים בעננים, ואם יש את תורת משה בישראל – אזי יורדים הגשמים לברכה, אמן. **אם בחקתי תלכו... ואכלתם לחמכם לשבע”** (*)

בקוצק היה פעם יהודי חריף שכל ובעל יוזמה רבה. אולם, למרות זאת לא הצליח בעסקיו, ובכל מה שנסה לעשות לפרנסתו, נכשל. שוב ושוב נסה את מוחו וכוחו במסחר, ולא עזר, ובכל פעם היה מפסיד את כספו. בצר לו נכנס אל הרבי מקוצק, ושפף לפניו את לבו. שאל אותו הרבי: **”האם אתה יודע את הטעם לדברי שלמה המלך בקהלת, ”לא לחכמים לחם”?** שתק האיש ולא השיב. אמר לו הרבי: **אני אפרש לך: דע לה, שהקב”ה אומר לחכם שסומך על עצמו: ”אם אתה חכם וסומך רק על שכלך – נסה להשיג את לחמך בעצמך, ונראה מה תמצא? (ועל-כך נאמר ”שיר למעלות אשא עיני אל ההרים מאין יבא עזרי”).** כאשר אדם נמצא בצרה ומצפה לישועה, רק אם יעשה את עצמו ל**”אין”**, רק אז יבוא עזרו מעם הקב”ה. אחרת אומר לו הבורא: **”אם אתה מספיק חכם, תסתדר בעצמך, ונראה אם תצליח...”** **”שבת שלום לכל בית ישראל! נא לשמור על קדושת הגיליון!**

בס"ד רבנו של עולם אב הרחמים, יהי רצון שזכות רשב"י תעמוד לנו, ותגאלנו ברחמים רבים, אמן.

פְּרַשְׁת הַשְּׁבוּעַ: בְּחֻקֵי "כְּדָאֵי הוּא רַבִּי שְׁמַעוֹן לְסִמּוֹן עָלָיו בְּשַׁעַת הַדְּחָק" 🕯️🕯️ כְּנִיסַת הַשַּׁבָּת: 19:02

ערש"ק טז' אייר תשע"ד (16.5.14) © **יְצִיאַת הַשַּׁבָּת: 20:15** ר"ת 20:57

הַפְּטָרָה: "ה' עֲזֵנִי" (לקבלת העלון בדוא"ל שלח הודעה ל moshe45@bezeqint.net) (הזמנים לפי חיפה)

"בְּנֵי צִיּוֹן"

"את שבתתי תשמרו... ונפלו איביכם לפניכם" (שמירת השבת כראוי מביאה להכנעת אומות העולם)

אמרו חז"ל בגמרא (שבת קיד'): "אלמלי (=אם) שמרו ישראל **שבת** ראשונה, לא שלטה בהן אומה ולשון, שנאמר: 'ויהי ביום השביעי יצאו מן העם ללקט', וכתוב בתריה (=בהמשך) 'ויבא עמלק'".

וצריכים אנו להבין: וכי מה הקשר של שמירת השבת הראשונה לבין שליטת אומות העולם על ישראל? ובאר ה"בני יששכר" (שבת מאמר א' סימין י'), על-פי הקדמה נפלאה של ה"מגלה עמוקות" (פרשת לך לך טז), ואמר, שהנה, ידוע שישנם **שבעים** אומות גויים בעולם. אולם, צריך לדעת, שאומות העולם נחלקות לשני חלקים שונים: **ל"ה** (=35) אומות הן מצד **שמאל** של ה**קדושה**, ועליהן עומד הממונה שלהן – **עשו**, הוא **אדום**. לעומת זאת, יש **ל"ה** (=35) אומות מצד ימין של ה**קדושה**, ועליהן עומד הממונה **ישמעאל**.

על-כן, אומר ה"מגלה עמוקות", הם "**אלה**" מול "**אלה**" – דהינו, **ל"ה** אומות ו-**א'** הוא הממונה העומד עליהן מצד **שמאל**, ו**אלה** הם **ל"ה** האומות ו-**א'** הוא עומד ממונה עליהן מצד **ימין**. וזהו שנאמר בברית בין הבתרים (בראשית טו, י'): "ויקח לו את כל **אלה** ויבתר אתם בתוך" – שלקח את "כל אלה" – את פעמיים "**אלה**" שהם **שבעים** אומות העולם – "ויבתר אתם" – בתר אותם לשני חלקים, והכניס "בתוך" (=באמצע) בין שניהם את ישראל הקדושים.

על-כן, אומר ה"מגלה עמוקות", יום המנוחה של ישראל, עם הקדש, הוא **בשבת**. ולהבדיל אלה אלפי הבדלות, יום חגם (=יום המנוחה) של ה**ישמעאלים** הוא ביום **ששי**, שהוא צד ימין של שבת קדש. ואילו יום חגם (=יום המנוחה) של בני **עשו**, הוא **אדום**, הוא ביום **ראשון**, שהוא צד שמאל של השבת. וישראל, להם נתנה **שבת** קדש למורשה, הם בתוך (=באמצע) של הגויים.

וזהו שכתוב (ויקרא כב, לב'): "ונקדשתי בתוך בני ישראל" – "בתוך" דוקא, שכן, ישראל נמצאים כאמור באמצע, בין **אדום לישמעאל** (ישמעאל **ששי שבת ראשון אדום**).

לפי זה, אומר ה"בני יששכר", מאחר והשבת היא באמצע, הרי על-ידי קדושת השבת ניתן לבטל את קליפת **ישמעאל** ואת קליפת **עשו**, שהם כאמור מצד ימין ומצד שמאל של ה**קדושה**. ועל-כך אמרו חז"ל במתק לשונם: "אלמלי (=אם) שמרו ישראל שבת ראשונה, לא שלטה בהן אומה ולשון". שכן, אם היו שומרים את השבת הראשונה, שהיא ה**שרש** של כל השבתות, היו, על-ידי קדושתה של שבת זו, מבטלים את קליפות **עשו** ו**ישמעאל** משמאל ומימין, שהם שרש של כל ע' (=שבעים) אומות העולם, וממילא שוב לא היתה כל אומה ולשון יכולה לשלוט בהם.

כדרך בקדש, מוסיף ה"בני יששכר" רמז נאה על מה שאמרו חז"ל בגמרא (ב"ק צב') (על הכתוב בספר בראשית (כח, ט'): "וילך **עשו** אל **ישמעאל**"): "רבי אליעזר אומר: לא לחנם הלך זרזיר אצל עורב, אלא מפני שהוא מינו". ומפרש ענין זה ה"מגלה עמוקות", ואומר (ואתחנן אופן מ'), שקליפת **עשו** נקראת "**עורב**", וקליפת **ישמעאל** נקראת "**זרזיר**". על-כן דקדקו חז"ל בלשונם לומר דוקא על שני סוגי עופות אלו, ואמרו: "לא לחנם הלך זרזיר אצל עורב". ולכן, אומר ה"מגלה עמוקות", מאחר וקדושת השבת מבטלת את קליפת **עשו** ו**ישמעאל**, שהם מצד שמאל ומצד ימין, על-כן תמצא, ש"**שבת**" הוא בגמטריה "**זרזיר עורב**" (=702) – כדי להורות, שעל-ידי קדושת השבת ניתן לבטל את הקליפות הנ"ל.

על-פי הקדמה נפלאה זו, יאיר לנו להבין את הכתוב בפיוט שהיה האריז"ל רגיל לומר כל ליל שבת, כפי שכתב תלמידו המהרז"ו (שער הכוונות דרוש קידוש ליל שבת): "ואחר האכילה היה נוהג מורי ז"ל לומר פזמון אחד בקול נעים... בכל פרטי הכוונות של שבת... ימינא ושמאלא וביניהו פלה בקישוטין".

שכן, **ימינא** הם ל"ה אומות **וישמעאל** עליהן, ו**שמאלא** הם ל"ה אומות **ועשו** עליהן. "וביניהו **פלה** בקישוטין" היא **שבת** פלה המלכה, העומדת "בקישוטין" (=בקדושתה) ביניהם בתוך. (על פי "אורה של תורה" להרה"ק פינחס פרידמן) "אם בחקתי תלכו ואת מצותי תשמרו. ונתתי גשמיכם בעתם"

על הכתוב, "אם בחקתי תלכו ואת מצותי תשמרו..." , דרשו חז"ל במדרש (ויקרא רבה לה, א): "אם בחקתי תלכו", הדא הוא דכתיב (=זהו שכתוב) (תהילים קיט) 'חשבתי דרכי ואשיבה רגלי אל עדתיך'. אמר דוד (המלך): ריבוננו של עולם, בכל יום ויום הייתי מחשב ואומר, למקום פלוני ולבית דירה פלונית אני הולך (כדי להתעסק בעניני **העולם הזה**), והיו רגלי מביאות אותי (לבסוף) **לבתי פנסיות ולבתי מדרשות**. הדא הוא דכתיב (=זהו שכתוב) 'ואשיבה רגלי אל עדתיך' (=אל **בתי פנסיות ובתי מדרשות**).
וצריכים אנו להבין איך מתקשר הכתוב "אם בחקתי תלכו ואת מצותי תשמרו", למה שאמר דוד המלך "חשבתי דרכי ואשיבה רגלי אל עדתיך"?

נקדים תחילה להביא את דבריו הנפלאים של האלשי"ך הקדוש, על הכתוב בפרשתנו: "ונתתי משכני בתוכם ולא תגעל נפשי אתכם". הנה, כתוב במדרש (תהילים קנ): "כל הנשמה תהלל יה". אמר רבי חייא בר אבא דמן יפו: **הנשמה** שבאדם, בכל שעה... היא מבקשת לצאת ממנו. והיאך היא (בכל זאת) עומדת (=נשארת) בגופו? אלא, הקב"ה, כבודו מלא (את) כל העולם, ו(כאשר) היא באה לצאת, ורואה את יוצרה, (נרגעת היא) וחוזרת לאחוריה. לכן, כל הנשמה, כל זמן שהיא עולה ויורדת, 'תהלל יה' (=משבחת את ה'), על הפלאים שהוא עושה עמנו".

ומסביר ענין זה האלשי"ך בלשונו הקדושה, ואומר, ש"כל דבר שואב (ל)מקורו, בדרך כל חלק (ששואף) אל... שורשו. על-כן, **כשהנשמה**, עולה במחשבתה מהיכן היא, (ו)שהיא (מ)חלקו יתברך, ויורדת ומסתפלת היותר בחמר עכור (=בגוף) – בכל נשימה (היא) מבקשת לצאת (מהגוף). אלא, (כ)שרואה את יוצרה... שכבודו מלא עולם, חוזרת גם היא ומתנחמת ומתעכבת באדם".

על-פי האמור, אומר האלשי"ך הקדוש, אם ישראל ילכו בדרך ה', הם יזכו להשראת **השכינה** בתוכם, כפי שכתוב: "ונתתי משכני בתוכם". ועל-ידי כך יזכו גם ל-"ולא תגעל נפשי אתכם" – דהינו, **שהנפש** לא תגעל (=תמאס) בגוף ותשתוקק לצאת ממנו. וכל זאת, כיון שקדושתו של הקב"ה היא אינ-סופית, וכאשר הוא יתברך משרה את **שכינתו** על האדם, מה להו (=לנשמה) להתלונן על היותה בגוף החומרי? שהרי, גם בהיותה בגוף היא דבוקה ב**שכינה**, השורה על האדם. (עד כאן דבריו הקדושים של האלשי"ך הקדוש).

וזהו שכתוב (דברים ד, ד): "ואתם הדבקים בה' אלהיכם חיים כלכם היום". כלומר, על-ידי שאתם "דבקים בה' אלהיכם" – **השכינה** שורה עליכם. והנה, על-ידי כך אתם "חיים כלכם היום". וזאת, מפיון **שהנפש** לא מואסת בגוף, ולא רוצה לצאת ממנו.

על-פי האמור אפשר לבאר את מאמר חז"ל (שבת יב): "אמר רב: מנין ש(ה)שכינה סועדת (ת) את החולה? שנאמר (תהילים מא): 'ה' יסעדנו על ערש דוי'. תניא נמי הכי (=ולכן), הנכנס לבקר את החולה, לא ישב על גבי המטה, ולא על גבי כסא, אלא מתעטף ויושב לפניו, מפני **שהשכינה** למעלה מראשותיו של (ה)חולה, שנאמר: 'ה' יסעדנו על ערש דוי". והענין הוא, כי היות שסיבת מיתת האדם היא מחמת **שהנפש** מואסת בגוף, ומשתוקקת לצאת ולהתחבר עם אביה שבשמים – לכן **השכינה** שורה למעלה מראשותיו של החולה – כדי שאם תרצה **הנפש** לצאת מהגוף, היא תראה את **השכינה** עומדת למעלה מראשותיו של החולה, וממילא תשאר בגוף.

וזהו שכתוב בגמרא (עירובין נד): "חש בראשו – יעסוק בתורה, שנאמר (משלי א, ט): 'כי לוית חן הם לראשך'. חש בגרונו – יעסוק בתורה, שנאמר (שם): 'וענקים לגרגרותיך'. חש בבני מעים – יעסוק בתורה, שנאמר (שם): 'רפאות תהי לשרך'. חש בעצמותיו – יעסוק בתורה, שנאמר (שם): 'ושיקוי לעצמותיך'. חש בכל גופו – יעסוק בתורה, שנאמר (שם): 'ולכל בשרו מרפא'".

והענין הוא כמו שבארנו, שהאדם נעשה חולה מחמת **שהנפש** מואסת בגוף ורוצה להדבק בקונה (=בה) – ומכאן מסתובב שהאדם חש בראשו, בגרונו, במעיו או בעצמותיו.

אולם, לכאורה קשה לנו הדבר. שכן, כאשר **הנפש** רואה את **השכינה**, היא נכנעת ומסכימה להישאר בתוך הגוף. אם כך, מהי הסיבה לכן שהאדם חש בראשו או בגרונו? אלא, על כורחך מוכח, **שעונותיו** של האדם הם שגרמו

בס"ד רבנו של עולם אב הרחמים, יהי רצון שזכות רשב"י תעמוד לנו, ותגאלנו ברחמים רבים, אמן.

פְּרַשְׁת הַשְּׁבוּעַ: בְּחֻקֵי "כְּדָאֵי הוּא רַבִּי שְׁמַעוֹן לְסֻמוּךְ עָלָיו בְּשַׁעַת הַדְּחָק" 🕯️ כְּנִיסַת הַשַּׁבָּת: 19:02

ערש"ק טז' אייר תשע"ד (16.5.14) © **יְצִיאַת הַשַּׁבָּת: 20:15** ר"ת 20:57

הַפְּטָרָה: "ה' עֲזֵנִי" (לקבלת העלון בדוא"ל שלח הודעה ל moshe45@bezeqint.net) (הזמנים לפי חיפה)

"בְּנֵי צִיּוֹן"

"אם בחקתי תלכו ואת מצותי תשמרו. ונתתי גשמיכם בעתם"

על הכתוב, "אם בחקתי תלכו ואת מצותי תשמרו. ונתתי גשמיכם בעתם", שואלים המפרשים, מה המידה כנגד מידה שיש כאן, ש"אם בחקתי תלכו", או "ונתתי גשמיכם בעתם...?"

תחילה, נקדים להביא מה שהפליגו חכמינו וצ"ל בענין ירידת הגשמים, באומרים (תענית ז', א'): "גדול יום (ירידת) הגשמים כיום (=כמו היום) שנתנה בו תורה". ועוד אמרו שם חז"ל: "גדול יום הגשמים כיום (=כמו היום) שנבראו בו שמים וארץ". ולכאורה יפלא הדבר מאד: וכי מה הקשר של יום הגשמים, ליום שבו נתנה התורה, וליום שבו נבראו שמים וארץ?!

ונראה לבאר ענין זה על-פי מה שמצינו בגמרא (פסחים ב'), שבנו של רבי יהושע בן לוי חלה יום אחד, וגוע ופרחה נשמתו. אולם, לאחר זמן-מה, חזר לעולם ונתרפא. שאל אותו אביו (רבי יהושע בן לוי): "בני, מה ראית למעלה בשמים?". ענה לו בנו: "עולם הפוך ראיתי. עליונים למטה ותחתונים למעלה". ענה רבי יהושע בן לוי לבנו: "בני, עולם ברור ראית!". וצריך להבין כאן את עמק הדברים שבין רבי יהושע בן לוי לבנו.

ויש לומר מה שכתב ה"חומת אריאל" להרה"ק רבי שלמה מקישינב זיע"א (בראשית דף ה'): הנה, שנינו בגמרא (בפא בתרא עד'): "אמר רבי יהודה אמר רב: כל מה שברא הקדוש ברוך הוא בעולמו – **זכר ונקבה** בראם". ובאר ה"חומת אריאל" ואמר, שהקב"ה ברא את השמים בבחינת "**זכר**", המשפיע לארץ מטר. ואילו הארץ היא בבחינת "**נקבה**", המקבלת את מטר השמים, ומצמיחה את התבואה. וזאת, כפי שכתוב בגמרא (תענית ז'): "מטרא – בעלה דארעא הוא (=המטר הוא הבעל של הארץ).

אולם, למרות זאת צריך לדעת, שתכלית הבריאה היא להפוך ענין זה. דהינו, שהארץ תהיה בבחינת "**זכר**", המשפיע שפע לשמים. והשמים יהיו בבחינת "**נקבה**", המקבלת את השפע מהארץ. הא כיצד? ובאר ה"חומת אריאל" ואמר, שכאשר ישראל עובדים את ה', ומקיימים את מצותיו כאן בארץ, כי אז הם משפיעים, מלמטה למעלה, נחת רוח לפניו יתברך (כפי שמבואר בזהר הקדוש (ויקרא ז'): "ישראל מפרנסין לאביהם שבשמים").

ועל-ידי כך הופכת הארץ לבחינת "**זכר**", המשפיע נחת רוח לשמים, שעתה הם (=השמים) בבחינת "**נקבה**". על-פי זה יתבאר גם מה שהקדים הקב"ה בתחילת התורה, את השמים לארץ, כמו שפתוב: "בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ". ואילו בסוף הבריאה הקדים הכתוב את הארץ לשמים: "ביום עשות ה'... ארץ ושמים".

שכן, בתחילת הבריאה הקדים הקב"ה שמים לארץ ("את השמים ואת הארץ"), כי השמים הם בבחינת "**זכר**", המשפיע לארץ, שהיא בבחינת "**נקבה**". אולם, בסוף הבריאה הקדים הקב"ה ארץ לשמים ("ביום עשות ה'... ארץ ושמים"), כדי ללמדנו דעת, שתכלית הבריאה היא שיבואו ישראל, ועל-ידי שיעסקו בתורה ובמצות, יהפכו את היוצרות, והארץ תהיה בבחינת "**זכר**", המשפיע נחת רוח לשמים, שהיא בבחינת "**נקבה**".

וזהו שכתוב (תהילים קטו, טז'): "השמים שמים לה". אמנם נכון, שהקב"ה ברא את השמים, שיהיו בבחינת "**זכר**" המשפיע לארץ. אולם, "והארץ נתן לבני אדם" – לאחר מתן תורה נתן הקב"ה לישראל את הכח שיעשו מהארץ בחינת "**זכר**", המשפיע לשמים נחת רוח לפניו יתברך.

הנה, מעתה יאיר לנו להבין מה שאמר בנו של רבי יהושע בן לוי, כאשר חזר לחיים: "עולם הפוך ראיתי. עליונים למטה ותחתונים למעלה". כלומר, הן נכון שהקב"ה ברא את השמים למעלה, כדי להשפיע מטר על הארץ למטה. אבל, כאשר עליתי לשמים ראיתי שתכלית הבריאה, שיבואו ישראל, ועל-ידי התורה ומצותיה יהפכו ענין זה. על-כן ראיתי "עליונים למטה ותחתונים למעלה". דהינו, ה"עליונים (=השמים) (היו) למטה",

בבחינת "נקבה". ואילו ה"תחתונים (=הארץ) (היתה) למעלה", בבחינת "זכר" ומשפיע.

ועל-כך השיב לו אביו, רבי יהושע בן לוי: "בני, עולם ברור ראיתו!". שכן, זוהי תכלית הבריאה – להקדים ארץ לשמים – כדי שיבואו ישראל, ועל-ידי קיום התורה ומצותיה, יהפכו את הארץ לבחינת "זכר", המשפיע לשמים, שיהיו בבחינת "נקבה".

וזה מה שרמזה המשנה (אבות ב', כה'): "בן בג בג אומר: הפוך בה והפוך בה, דכלא בה". דהינו, על-ידי עסק התורה, "הפוך בה" – הפוך את מה שהיה בשעת הבריאה, שאז נבראו השמים לפני הארץ, למצב שהארץ תקדים את השמים. וזאת, מכיון ש"דכלא בה" – שזאת כל תכלית הבריאה.

לפי האמור יפתח לנו פתח להבין את ענין הגשמים שיורדים מן השמים על הארץ. שכן, על-ידי כך בקש הקב"ה להראות את החשיבות הגדולה של הארץ, שהיא יותר גדולה מן השמים. וזאת, כמו שמצינו במדרש בראשית רבה, שם מוכיח הכתוב שהצדיקים גדולים יותר מהמלאכים, שהרי כתוב: "כי מלאכיו יצוה לך לשמרך בכל דרכיך". כלומר, הצדיק הוא בבחינת מלך, ומסביב לו ישנם מלאכים השומרים עליו. וברור לכל, שהמלך חשוב יותר מהשומרים עליו. וכפי שכתוב במדרש (בראשית רבה עח, א'): "מי גדול (יותר)? השומר או הנשמר (=הצדיק)... (ואולם, לאחר שכתוב): 'כי מלאכיו יצוה לך לשמרך בכל דרכיך' – ... (כלומר), הנשמר (=הצדיק) גדול מן השומר (=המלאך)".

וגם כאן, כאשר השמים מורידים גשמים לארץ, הם בבחינת עבד, המשמש את אדונו. וזאת, מכיון שהארץ שבה עוסקים ישראל בתורה (ועל-ידי כך שכינה שרויה שם), גדולה יותר מן השמים. וזהו שכתוב בגמרא (תענית ט'): "תניא רבי אליעזר אומר: כל העולם כלו ממימי אוקינוס הוא שותה, שנאמר (בראשית ב'): 'ואד יעלה מן הארץ והשקה את כל פני האדמה'". והענין הוא, שמתחילה צריך שיעלו "אדים" מן הארץ – שהם התורה והמצוות שישראל עוסקים – ובזכות זה מורידים השמים גשמים, כעבד המשמש את אדונו. לפי זה מבואר היטב, מדוע התורה מקשרת את השכר עבור התורה והמצוות עם ירידת הגשמים, כמו שכתוב: "אם בחקתי תלכו ואת מצותי תשמרו... ונתתי גשמיכם בעתם". שכן רק אם ישראל מתגעים בעסק התורה וקיום המצוות בארץ, הנה, רק אז הם ראויים שהשמים יורידו גשמים עבורם, כעבד המשמש את אדונו. ומעתה יאיר לנו להבין את מאמר חז"ל: "גדול יום (ירידת) הגשמים כיום (=כמו היום) שנתנה בו תורה". שכן, כאשר הגשמים יורדים מהשמים על הארץ, יורדים הם רק בזכות קבלת התורה. שכן, מאז נתן הקב"ה את התורה לישראל, והשרה את שכינתו בארץ, גדלה חשיבות הארץ על השמים. על-כן, ראוי שהשמים יורידו גשמים לארץ, כעבד המשמש את אדונו.

וזהו גם מה שאמרו חז"ל: "גדול יום הגשמים כיום (=כמו היום) שנבראו בו שמים וארץ". שהרי, כבר בארנו, שתכלית הבריאה היא להפוך ולהקדים את הארץ לפני השמים (=שישראל על-ידי עסק תורתם יעלו "אד" מן הארץ לשמים). לכן נמצא, שכאשר יורדים גשמים מהשמים על הארץ, הרי זו הוכחה לכך שישראל עוסקים בתורה ובמצוות, ובזכות זה מתקיים "אם בחקתי תלכו ואת מצותי תשמרו... ונתתי גשמיכם בעתם". ומכיון שאין המשך לחיים (ולבריה כלה) ללא הגשמים, לכן נאמר "גדול יום (ירידת) הגשמים כיום (=כמו היום) שנבראו בו שמים וארץ". (על פי "אורה של תורה" להרה"ק פינחס פרידמן) "אם בחקתי תלכו ואת מצותי תשמרו... ונתתי גשמיכם בעתם"

מובא בספר "מנחה בלולה", שבמלה "אם" מרמזות כל הגאולות והגואלים שהיו ושיהיו לישראל עד אחרית הימים. הנה, בגלות מצרים הגואלים היו אהרן ומשה - ראשי תיבות "אם". בגלות פרס ומדי הגואלים היו אסתר ומרדכי - ראשי תיבות "אם". ולעתיד לבוא, במהרה בימינו, הגואלים יהיו, כידוע, אליהו ומשיח - ראשי תיבות "אם". אולם, בא הכתוב ללמדנו "אם בחקתי תלכו ואת מצותי תשמרו", שאין הגאולה באה לישראל, אלא על-ידי שמירת התורה והמצוות. ועל כן "אם" - אליהו ומשיח צדקנו - יבואו לגאול אותנו, בתנאי שיתקיים בישראל הכתוב ש"בחקתי תלכו ואת מצותי תשמרו". אבל, אם חלילה, לא ישמרו ישראל על התורה והמצוות, שאז לכאורה לא יבוא הגואל - הנה, למרות זאת, רומז הקב"ה בהמשך הפרשה, שאם "לא יהיה לו גאל (לישראל)" - דהינו, אם חלילה לא יבוא הגואל, מחמת מעשיהם של ישראל, ואפסה כל תקוה בבני האדם, וכבר כלו כל הקצין, הנה אז ויהשיגה ידו (=של הקב"ה), שהוא בעל הרחמים והישועות, שאז הוא יתברך ישלח לנו את אליהו הנביא, כדי לבשר על הגאולה, ומצא כדי גאולתו", ויגאלנו גאולת עולם. (ורמז לנו הכתוב על אליהו הנביא מבשר הגאולה בפסוק: "ואיש כי לא יהיה לו גאל והשיגה ידו ומצא כדי גאולתו" - סופי תיבות "אליהו"). שבת שלום לכל בית ישראל!

בס"ד רבנו של עולם אב הרחמים, יהי רצון שזכות רשב"י תעמוד לנו, ותגאלנו ברחמים רבים, אמן.

פרשת השבוע: בחקתי "כדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק" **כניסת השבת: 19:02**

ערש"ק טז' אייר תשע"ד (16.5.14) © **יציאת השבת: 20:15** ר"ת 20:57

הפטרה: "ה' עזי" (לקבלת העלון בדוא"ל שלח הודעה ל moshe45@bezeqint.net) (הזמנים לפי חיפה)

בְּנֵי צִיּוֹן

רבי שמעון בר יוחאי (=רשב"י) העיד על עצמו (סופה מה): "יכול אני לפטר את כל העולם כלו מן הדין".

על הפסוק בתהילים (לג', יח): "הנה עין ה' אל יראיו, למיחלים לחסדו, להציל ממות נפשם ולחיותם ברעב", מביא ה"אמרי נעם" (בראשית, דיבור הא') הקדמה נפלאה בשם המגיד הקדוש מקוונניץ זיע"א, וכך הוא כותב: הנה, כתוב בגמרא (תענית ח' מתורגם): "בימיו של רבי שמואל בר נחמני היה רעב ומיתה. אמרו חכמים, מה נעשה? הרי אי-אפשר לבקש רחמים על שני דברים. אלא, אמרו החכמים: נבקש רחמים על המות, ואת הרעב נסבול. אמר להם רבי שמואל בר נחמני: עדיף שנבקש רחמים על הרעב. שכן, כאשר הקב"ה נותן שובע – לאנשים חיים הוא נותן את השובע, כמו שכתוב: "פותח את ידך ומשביע לכל חי רצון". (הנה, כתוב "משביע לכל חי"), ועל-ידי כך ננצל מן הרעב ומן המיתה גם יחד.

מבואר מכאן, שהצדיקים, המתפללים לה', ומבקשים על הרעב, הנה, על-ידי כך הם מבטלים גם את גזירת המות. ובאר ענין זה המגיד הקדוש מקוונניץ (על-פי דברי הבעש"ט הקדוש זיע"א), ואמר, שכל גזר-דין שיוֹרד מן השמים, יורד על-ידי אותיות. ולכן, כשנגזרה בשמים, חס וחלילה, גזירה רעה על האדם, יכול הצדיק, על-ידי תפילתו, להפוך את הצרוף של אותיות הגזירה, מצירוף רע לצירוף טוב. (דהיננו, אם נגזר חלילה בשמים על האדם **ננע**, הופך הצדיק בכוחו את אותיות ה"ננע" ל"**ענג**" (אותן אותיות), וכן "**פשע**" ל"**שפע**", "**צרה**" ל"**רצה**" וכו').

ולכן, אמר המגיד הקדוש, כאשר נגזרה, חס וחלילה, גזירת מיתה על האדם, יורד גזר-הדין מהשמים על-ידי שלש אותיות – "**מות**". ואולם, כאמור, על-ידי תפילת הצדיק (המתפלל על אדם זה), יכול הצדיק לשנות גזר-דין זה, ולהפכו לגזירה טובה.

דבר זה נעשה על-ידי הכח שנותן הקב"ה לצדיק, להמשיך את האות **ע**, ולהכניסה בתוך האותיות "**מות**" – ועל-ידי כך מתקבל הצירוף "**מעות**". ואז, לא רק שאותו אדם ניצל מעונש מות, אלא הוא עוד זוכה למעות (=כסף), כדי להתפרנס בשפע. ועל-כך רמז הכתוב: "הנה עין ה' אל יראיו... להציל ממות נפשם, ולחיותם ברעב". הקב"ה נותן ליראיו הצדיקים את הכח להמשיך את האות "**עין**" – כדי "להציל ממות נפשם" – על-ידי שיכניסו את האות **ע** בין האותיות "**מות**", וכך יתקבל הצירוף **מעות**, ועל-ידי זה, לא רק שמציל "**ממות נפשם**", אלא גם "ולחיותם ברעב" – נמשך להם שפע של פרנסה (מהצירוף "**מעות**" שהתקבל).

אם כך, צריכים אנו להבין, מהיכן זוכים הצדיקים להמשיך את האות **ע**, כדי לבטל את גזר-הדין מות, ולעשות מזה צירוף מעות?

ויש לומר, שהנה, כתוב במדרש (במדבר רבה יג', טז): "...כשם שיין, חשבוננו (=בגמטריה) שבעים – כך יש שבעים פנים בתורה".

לפי זה יש לומר, שכאשר חכמי ישראל מתייגעים להשיג שבעים פנים בתורה – הנה, מזה נמשכת להם האות **ע**, שמספרה **שבעים**, לתוך האותיות "**מות**", ומתקבל הצירוף **מעות**. ועל-ידי כך, כאמור, לא רק מבטלים הם את ה"**מות**", אלא גם משפיעים שפע פרנסה על האדם.

והנה, כתוב בתקוני הזהר (הקדמה א'): "תקוני הזהר דאינון שבעים אנפין לאורייתא, דפריש רבי שמעון בר יוחאי המלת בראשית... (=בתקוני הזהר יש שבעים פנים/פרושים, שפרש רשב"י על המלה בראשית).

וכן כתוב בתקוני הזהר (הקדמה יד'): "פתח רבי שמעון ואמר: ...'סוד ה' ליראיו ובריתו להודיעם', סו"ד אלין אינון שבעים אנפין" (=סוד בגמטריה 70, ורומז לשבעים הפנים של התורה).

וכתב מהר"א (בנו של הגאון מוילנא): "ידוע שרעיא מהימנא (=משה רבנו) הוא שלמד עם רשב"י, ועליהם נאמר

(תהילים ח, ו): 'וְתַחֲסְרֵהוּ מְעַט מְאֲלֵהִים'. (שְׁכָן), מְשֶׁה רַבְּנּוּ, עָלָיו הַשְּׁלוֹם, זָכָה לְ-מ"ט פְּנִים בַּתּוֹרָה שֶׁבְכַתָּב, וְרַשְׁב"י זָכָה לְ-ע' אֲנָפִין רְזִי אֲוִרִיתָא (=לְשִׁבְעִים פְּנִים/סוּדוֹת הַתּוֹרָה), וְזֶהוּ מְע"ט (מט') פְּנִים זָכָה מְשֶׁה רַבְּנּוּ, וְרַשְׁב"י זָכָה לְ-ע' פְּנִים)...".

הִנֵּה, מְבֹאֵר מְכַל זֶה כִּי יֵשׁ שִׁבְעִים פְּנִים לַתּוֹרָה, וְשִׁבְעִים פְּנִים אֵלּוּ הֵם תּוֹרַת הַסּוּד (הַזֹּהָר), שֶׁנִּתְגַּלְו לְרַשְׁב"י מִן הַשָּׁמַיִם. וּמֵעַתָּה יִתְבָּאֵר הַיֵּטֵב מֶה שְׁאָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי: "כּוֹל אֲנִי לְפִטְרָא אֶת כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ מִן הַדִּין". שְׁהַרִי, כְּאִמּוֹר, רַשְׁב"י זָכָה לְשִׁבְעִים פְּנִים בַּתּוֹרַת הַנְּסֻתָּה, בְּבַחֲיַנַּת "סוּד ה' לִירְאוּ", בְּגַמְטְרִיָּה ע'. וְעַל-יְדֵי כֹּף יֵשׁ בְּפוּחוֹ לְהַמְשִׁיךְ אֶת הָאוֹת ע' לַתּוֹךְ הָאוֹתִיּוֹת "מְנוֹת", כְּדִי לְבַטֵּל אֶת הַמִּיתָה, וּלְהַמְשִׁיךְ שְׁפַע פְּרִנְסָה מִהַצִּירוֹף מְעוֹת.

וְרַאוּי לְהוֹסִיף מֶה שֶׁכְּתוּב בַּזֹּהָר הַקְּדוֹשׁ עַל בְּרִיאַת הַמְּאֹרוֹת (בְּרֵאשִׁית א', יד): "וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי מְאֹרוֹת בְּרִקִיעַ הַשָּׁמַיִם לְהַבְדִּיל בֵּין הַיּוֹם וּבֵין הַלַּיְלָה". וּבִיאַר הַזֹּהָר (הַקְּדוּמָה יב): "מוֹתָא אֹר, סְטָרָא אַחְרָא מְנוֹת. אֹר בְּחִיבּוֹר דְּאַתְוֹן, מְנוֹת בְּפִרוּדָא, וְכֹד הָאִי אֹר אֶסְתַּלֵּק מִתְּמֵן, מִתְּחַבְּרָא בְּאַתְוֹן מְנוֹת דְּפִרוּדָא (=מְנוֹת, שֶׁהוּא הַקְּדוּשָׁה, הוּא אֹר. וְסְטָרָא אַחְרָא (=הַטּוֹמָאָה) הִיא הַנְּקֻרָאֵת הַקְּלִיפָּה, הִיא מְנוֹת. אֹר הוּא בְּחִיבּוֹר הָאוֹתִיּוֹת, (וְאֵילוֹ אוֹתִיּוֹת) מְנוֹת הֵם בְּפִירוּד. וְכִשְׁהָאֹר הַהוּא מְסַתַּלֵּק מִשָּׁם, מִתְּחַבְּרוֹת אוֹתִיּוֹת מְנוֹת, שְׁהִיוּ בְּפִירוּד).

וּבִיאַר עֲנִין זֶה הַמַּהְרַח"ו שֵׁם (אוֹת א'), וְאָמַר, כִּי בְּצִירוֹף "מְאֹרוֹת" יֵשׁ אוֹתִיּוֹת אֹר בְּרִצָּף, הַמְּפִרִידוֹת אֶת אוֹתִיּוֹת מְנוֹת. וְכִאֲשֶׁר מְסַתַּלְקוֹת אוֹתִיּוֹת אֹר, מִהַצִּירוֹף מְאֹרוֹת, מִתְּקַרְבוֹת אוֹתִיּוֹת מְנוֹת זֶה לְזֶה. מְכַל זֶה נִמְצָאנוּ לְמַדִּים, שֶׁהַתּוֹרָה נִקְרָאֵת אֹר (מְשַׁלֵּי ו', כג): "כִּי גַר מִצְוָה וְתוֹרָה אֹר". וְכִאֲשֶׁר אִישׁ יִשְׂרָאֵל עוֹסֵק בַּתּוֹרָה, שֶׁנִּקְרָאֵת אֹר, אִזּוֹ הַצִּירוֹף אֹר נִכְנָס בֵּין אוֹתִיּוֹת מְנוֹת, וְנִעֲשֶׂה מִזֶּה צִירוֹף "מְאֹרוֹת", כִּי אֹר הַתּוֹרָה מְפִרִיד וּמְבַטֵּל אֶת הַמְּנוֹת. אֲבָל, חֲלִילָה, כְּאֲשֶׁר יִשְׂרָאֵל אֵינֶם עוֹסְקִים בַּתּוֹרָה, הִנֵּה, מְסַתַּלְקוֹת הָאוֹתִיּוֹת אֹר מִהַצִּירוֹף "מְאֹרוֹת", וְאִזּוֹ מִתְּחַבְּרוֹת הָאוֹתִיּוֹת מְנוֹת, כְּדִי לְשַׁלּוֹט עַל הָאָדָם, חֲלִילָה. וְזֶהוּ שְׁאוּמֵר רַשְׁב"י: "כּוֹל אֲנִי לְפִטְרָא אֶת כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ מִן הַדִּין". שְׁכָן, בְּהִיּוֹתוֹ שֶׁר הַתּוֹרָה, תּוֹרַת הַנְּסֻתָּה, הַנְּקֻרָאֵת אֹר (אֹר גַּמְטְרִיָּה רז), הִנֵּה, לוֹ נֶאֱמַר וְלוֹ יֵאֵה לְהַכְנִיס אֹר בַּתּוֹךְ אוֹתִיּוֹת מְנוֹת, וְלַעֲשׂוֹת מִזֶּה צִירוֹף "מְאֹרוֹת" – שְׁאִזּוֹ מִתְּבַטְּלִים כָּל הַדִּינִים, וְנִמְשָׁכִים חַיִּים, אֹרָה וְשִׁמְחָה לְכָל יִשְׂרָאֵל. (עַל פִּי "אֹרָה שֶׁל תּוֹרָה" לְהַרְה"ק פִּינְחָס פְּרִידְמָן)

"וַיִּסְרְתִי אֶתְכֶם אֶף אֲנִי" (כו' כח)

הַגַּה"ג הֵרֵב לְוִי יִצְחָק מְבַרְדֵּי צ'ב הִיָּה אֹמֵר: אֲב הַמְּיָסֵר אֶת בְּנוֹ, גַּם לוֹ עֲצָמוֹ כּוֹאֵב עַל-כֵּךְ. וְכָל מְכָה שְׁנוֹתֵן לְבִנוֹ, חָשׁ כְּאֵילוֹ הוּא עֲצָמוֹ מְקַבֵּל אוֹתָהּ. לְכֵן אֹמֵר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּבִיכּוֹל לְיִשְׂרָאֵל אֶהוּבִיו: "וַיִּסְרְתִי אֶתְכֶם אֶף אֲנִי" – "אֶף (=גַּם) אֲנִי" כְּבִיכּוֹל מִתְּיָסֵר אֶתְכֶם.

כְּפִי שְׁאוּמְרִים חו"ל בְּגַמְרָא (חַגִּיגָה טו'): "בְּזִמְן שְׁאָדָם מְצַטְעֵר (וּפְרֵשׁ רַש"י: כְּאֲשֶׁר צְרוֹת וְיִסּוּרִים בָּאִים עָלָיו בְּגִלְגַּל עוֹנוֹתָיו), שְׁכִינָה, מֶה לְשׁוֹן אוֹמֵרָתָּ? – קָלְנִי מִרְאֲשִׁי, קָלְנִי מִזְרוּעֵי (=רֵאשִׁי כְּבִד עָלִי, וְזִרוּעֵי כְּבִדָּה עָלִי), (וְאִם כֹּף הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְצַטְעֵר עַל דָּמֵן שֶׁל רְשָׁעִים, קָל וְחָמַר עַל דָּמֵן שֶׁל צְדִיקִים שֶׁנִּשְׁפָּךְ". וְאֶכְלֶתֶם בֶּשֶׂר בְּנֵיכֶם וּבֶשֶׂר בְּנֵיכֶם תֹּאכְלוּ" (כו' כט)

מְסוּפֵר עַל אָדָם אֶחָד, שֶׁבִקֵּר פְּעַם אֶצֶל אַדְמו"ר מְפּוֹרְסֵם, וְשָׂאֵל אוֹתוֹ בְּקֶשֶׁר לְדַבְּרֵי הַזֹּהָר, שֶׁכְּתוּב שְׁלַעֲתִיד לְבוֹא יִתְהַפְּכוּ כָּל הַתּוֹכְחוֹת וְהַקְּלָלוֹת שֶׁבְּפִרְשַׁת "בְּחֻקֵּי" לְבִרְכוֹת. כִּיִּצְד יִתְכֵן – שְׂאֵל הָאִישׁ – שֶׁקְּלָלָה שֶׁל "וְאֶכְלֶתֶם בֶּשֶׂר בְּנֵיכֶם וּבֶשֶׂר בְּנֵיכֶם תֹּאכְלוּ" תִּתְהַפֵּךְ לְבִרְכָה? וְהַרִי אֵינִן לָךְ קְלָלָה גְדוֹלָה מִזֶּה?
שְׂאֵל אוֹתוֹ הַאֲדְמו"ר: יֵשׁ לָךְ בְּנִים? הַשִּׁיב הָאִישׁ בְּשִׁפְהָ רָפָה וּבְכִבֵּד-רֵאשׁ: אֲמַנֶּם יֵשׁ לִי בְּנִים, אֲבָל לְצַעְרֵי הֵם אֵינֶם שׁוֹמְרֵי תּוֹרָה וּמִצְוֹת, וְאֶפִּילוֹ כְּשֵׁרוֹת אֵינֶם שׁוֹמְרִים, וְלָכֵן נִמְנָע אֲנִי מִלְּאָכֵל בְּבֵיתִם. זֹהִי כּוֹנֵת הַזֹּהָר הַקְּדוֹשׁ – עֲנָה לוֹ הֵרֵב – לַעֲתִיד לְבוֹא, בְּנִיךְ יִחְזְרוּ בְּתִשׁוּבָה, וְתִהְיֶה רְשָׁאִי לְאָכֵל בְּבֵיתֵהֶם בֶּשֶׂר וּשְׂאֵר מִיְנֵי מְאָכְלִים שִׁיגִישׁוּ לְפָנֶיךָ, וְזֶהוּ שֶׁכְּתוּב: "וְאֶכְלֶתֶם בֶּשֶׂר בְּנֵיכֶם וּבֶשֶׂר בְּנֵיכֶם תֹּאכְלוּ"...

שֶׁבֶת שְׁלוֹם לְכָל בֵּית יִשְׂרָאֵל! נָא לְשִׁמּוֹר עַל קְדוּשַׁת הַגִּילְיוֹן!

בס"ד רבנו של עולם אב הרחמים, יהי רצון שזכות רשב"י תעמוד לנו, ותגאלנו ברחמים רבים, אמן.

פרשת השבוע: בחקתי "כדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק" **כניסת השבת: 19:02**

ערש"ק טז' אייר תשע"ד (16.5.14) © **יציאת השבת: 20:15** ר"ת 20:57

הפטרה: "ה' עזי" (לקבלת העלון בדוא"ל שלח הודעה ל moshe45@bezeqint.net) (הזמנים לפי חיפה)

"בני ציון"

"וכל גל וגל שבא עלי, נענעתי לו ראשי"

שנינו בגמרא (יבמות סב): "שנים עשר אלף זוגים (=עשרים וארבעה אלף) תלמידים היו לו לרבי עקיבא, מגבת עד אנטיפרס (שמות של מקומות), וכלן מתו בפרק אחד (=בתקופה אחת), מפני שלא נהגו כבוד זה לזה. והיה העולם שמים".

ומצינו על זה מאמר סתום וחתום בגמרא (יבמות קכא): "תניא, אמר רבן גמליאל: פעם אחת הייתי מהלך בספינה, וראיתי ספינה אחת שנשברה (בים), והייתי מצטער על תלמיד חכם שבה, ומנו (=ומיהו)? רבי עקיבא. וכשעליתי ביבשה, בא (רבי עקיבא) וישב ודן לפני בהלכה. אמרתי לו: בני, מי העלך? אמר לי (רבי עקיבא): דף (=קרש) של ספינה נודמן לי, וכל גל וגל שבא עלי, נענעתי לו ראשי".

והנה, כל מי שעניו בראשו ישכיל ויבין שיש בסיפור זה כמה וכמה פליאות ותמיהות המעוררות מחשבה, וספור זה אינו פשוטו כמשמעו. שכן, איך נודמן רבן גמליאל הנשיא לנסוע יחד עם רבי עקיבא באותו היום ובאותה שעה? ואיך גם נודמן לו לראות מספינתו את ספינת רבי עקיבא נשברת בלב ים? זאת ועוד, מה ראה רבן גמליאל הנשיא לשאול את רבי עקיבא "בני, מי העלך?" הלא ברור הוא שהקב"ה העלהו! והרבה דרכים יש להקב"ה להציל את האדם ממות לחיים.

נראה לי לבאר את דברי חכמים וחידותם על-פי הידוע, שמנהיג הדור הוא "הקברניט של הספינה" אשר בני ישראל יושבים בה, והוא מכוון בסיעתא דשמיא את "הספינה" בדרכים בטוחות בלב "המים הזדונים" של העולם הזה, להביא את נוסעיה למקום מבטחים.

ענין זה, שמנהיג הדור נקרא קברניט, מובא בגמרא, שכאשר נפטר קברניט הדור, אברהם אבינו, מן העולם, רעדה ופחד אחזו בכל העולם, כפי שמובא בגמרא (ב"ב צא): "אמר רבי חנן בר רבא, אמר רב: אותו היום שנפטר אברהם אבינו מן העולם, עמדו כל גדולי הדור בשורה, ואמרו: 'אוי לו לעולם שאבד מנהיגו, ואוי לה לספינה שאבד קברניטה'".

והנה, לכל מנהיג/קברניט של הדור יש את הדרך המיוחדת שלו בעבודת ה', איך להנהיג את "הספינה" בדרך הבטוחה "בלב הים הסוער". על-כן, כאשר נתבונן, נראה, שלרבן גמליאל הנשיא ולרבי עקיבא היתה דרך שונה זה מזה בהנהגת ה"ספינה".

הנה, על רבן גמליאל מצינו בגמרא: "שהיה רבן גמליאל מכריז ואומר: כל תלמיד שאין תוכו ככרו (=פיו ולבו שוים), לא יכנס לבית המדרש".

לעומת זאת, רבי עקיבא דחה שיטה זו, וקבל כל תלמיד שרצה ללמוד. שהרי חז"ל מספרים לנו ש"שנים עשר אלף זוגים (=עשרים וארבעה אלף) תלמידים היו לו, לרבי עקיבא... וכלן מתו בפרק אחד (=בתקופה אחת), מפני שלא נהגו כבוד זה בזה...". ואם היה תוכם כבדם, בודאי שלא היו מגיעים לידי כך שלא נהגו כבוד זה בזה.

על-פי האמור, יאיר לנו להבין את המאמר הסתום על טביעת ספינתו של רבי עקיבא.

הנה, כאשר אמר רבן גמליאל "פעם אחת הייתי מהלך בספינה", רמז לנו שבהיותו נשיא הדור, "קברניטה של הספינה", הממונה על לומדי התורה, הנוסעים בלב ים התורה, היה מהלך "בספינה" – להכניס לבית המדרש רק מי שתוכו ככרו.

והנה, מולו נוסע רבי עקיבא "בספינה משלו" (=בשיטתו שלו) להכניס "לספינה" לבית המדרש כל מי שרצה ללמוד תורה, ואף מי שאין תוכו ככרו. וממשיך רבן גמליאל לספר "וראיתי ספינה אחת שנשברה (בים)" – דהינו, שראה איך "ספינתו" של רבי עקיבא, ובה כד' אלף תלמידיו "נשברה", ומתו כל תלמידיה בימי הספירה ו'הייתי מצטער על תלמיד חכם שבה, ומנו? רבי עקיבא", והיה רבן גמליאל בצער על רבי עקיבא. שכן, איך

אפשר לא להצטער על "קברניט"/ראש הישיבה, שאבד את כל תלמידיו "במים הזדונים"?
אולם, ממשיך רבן גמליאל לספר לנו על גדולתו של רבי עקיבא, שלמרות זאת "לא טבע" בתהום היאוש גם
לאחר שאבד את כל תלמידיו. והראיה לכך היא, שהוא המשיך ללמד תורה לשאר תלמידיו.
וזהו שאמר רבן גמליאל: "וכשעליתי ביבשה, בא (רבי עקיבא) וישב ודן לפני בהלכה". דהיינו, שראה איך רבי
עקיבא ממשיך ללמד תורה וללמד הלכות לתלמידיו שנשארו, גם לאחר "שנשברה ספינתו", וטבעו כל נוסעיה.
והתפעל רבן גמליאל מזה, ושאל אותו: "בני, מי העלך?". פלומר, מי הוא זה שנתן לך את הכח לעלות מתהום
היאוש ולהמשיך בעבודת הקודש, וללמד תלמידים תורה. על-כך אמר לו רבי עקיבא: "דף(=קרח) של ספינה
נודמן לי". כאן רמז לו על תלמידו, התנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי(=רשב"י), שנשאר לפליטה מכל
התלמידים, שהרי רשב"י היה אחד מאותם חמשת התלמידים שהסמיד בל"ג בעומר.

אולם, רבי עקיבא הדגיש לומר, כי הדבר המיוחד שהיה אצל רשב"י הוא שהיה בבחינת "דף(=קרח) של ספינה
נודמן לי" – שהמשיך תורתו גם בתורת הנסתר, שהיא הארה משער ה-ג' של התורה, כפי שרמז דוד המלך
בתהילים (קיש, יח): "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". "גל עיני" – ביום "גל"(=לג') בעומר, הנחיל רשב"י את
נפלאות(=ג) פלאות התורה לדורות עולם.

ולכן, יום זה(=לג' בעומר) הוא מסוגל ביותר שיגלה הקב"ה את עיני האדם לראות את נפלאות(=נסתרות) התורה
הקדושה, כמו שכתוב "גל עיני" – גל, מלשון תגלה, מפיון שיום זה מסוגל לגלות את נפלאות(=נסתרות)
התורה הקדושה.

וזהו "דף(=קרח) של ספינה נודמן לי" – הקב"ה הזמין לי "דף/קרח של ספינה" – קרח הצלה לכל בית ישראל
עד סוף כל הדורות, על-ידי שיתקשרו באור תורתו, תורת הזהר, וכך ינצלו "מטביעה" במים הזדונים של העולם
הזה בעקבתא דמשיחא. (כפי שרומז הכתוב (דברים ז, יב): "והיה עקב תשמעון". "והיה", לשון שמחה, שיהיה לכם
שמחה, "עקב" – אם בדור עקבתא דמשיחא, "תשמעון" – תלמדו את תורת שמעון בר יוחאי).

ומזה, אמר לו רבי עקיבא לרבן גמליאל, התחזקתי ולא טבעתי בים היאוש. והוסיף רבי עקיבא ואמר לרבן
גמליאל: "וכל גל וגל שבא עלי, נענעתי לו ראשי". פלומר, כל ג' וג'ל (כל ל"ג ול"ג) – בכל שנה ביום ל"ג
בעומר, "נענעתי לו(=להקב"ה) ראשי" – נענעתי להקב"ה את ראשי בכריעת הראש, כדי להודות ולהלל לו
יתברך, שנתן לי תלמיד כרשב"י, שפרסם בעולם את תורת הנסתר, כדי להגן על ישראל בכל הדורות עד ביאת
גואל צדק, במהרה בימינו, אמן. (על פי "אורה של תורה" להרה"ק פינחס פרידמן)

(ויש להוסיף, שאלהיו התשב"י/הנביא יבוא בזכות לימוד הזהר הקדוש. שכן, תשב"י ראשי תיבות תורת שמעון בן
יוחאי ר' יוסף סופר שליט"א) (על פי "אורה של תורה" להרה"ק פינחס פרידמן)

ל"ג בעומר

הרה"ק בעל "עטרת ישועה" מדיז'יקוב זיע"א, מביא רמז נפלא מן התורה על המנהג לגלח את שערות הקטנים
בגיל שלש בציון(=בקר) רשב"י, ביום ההילולא ב-ל"ג בעומר. הנה, כתוב בספר "ויקרא" (יג), (בפרשת
תזריע), בפסוק ל"ג: "והתגלח ואת הנתק...". האות ג' בתיבה "והתגלח" היא גדולה יותר מכל האותיות,
לרמז שיש לגלח/לספר את הקטנים בשנת ה-גימל(=3). ועוד, תיבה זו, "והתגלח", מופיעה בפסוק ל"ג, לרמז
שמגלחין/מספרים את הקטן ביום ל"ג בעומר.

קלות או ברכות?

הצדיק רבי נחום מצ'רנוביל בקר פעם, בשנות נעוריו, אצל הבעל שם טוב הקדוש (הבעש"ט), בשבת פרשת
"בחקתי". בתום תפילת שחרית נגש הבעל שם טוב לקרוא את הפרשה כדרך בקדש, וכשהגיע לפסוקי התוכחה
שבפרשה, הזמין את רבי נחום לעלות לתורה.

ברגע הראשון חלשה דעתו של רבי נחום, שדוקא אותו "כפדו" בעליה זו של פסוקי הקלה. אולם משהחל הבעל
שם טוב בקריאת הפסוקים, הרגיש רבי נחום - שסבל יסורים ממחוישי גוף שונים - שעם קריאת כל פסוק
מהתוכחה מסתלקים והולכים ממנו הפאבים והמחוישים הקשים אחד אחד. וכשסים הבעל שם טוב לקרוא את
פסוקי התוכחה, חש רבי נחום בגופו מידה רבה של חיות ורעננות, כאילו נברא מחדש. עד זקנה ושיבה היה מזכיר
רבי נחום מצ'רנוביל את טעמה המיוחד של אותה השבת, ששהה במחיצתו של רבי ישראל בעל שם טוב, ובזכותו
של צדיק הדור נהפכו לו כל הקלות שבפרשת "בחקתי", לברכות...

שבת שלום לכל בית ישראל! נא לשמור על קדושת הגיליון!